

Kinsang เขียบ
kanapy กาว

ไร่ต้นไม้อ่อน
ตามตมตมตม

933
KINSANG

933
KINSANG

ทดลองอ่าน

#ใต้ไม้เพื่อน

Kinsang ใช้น
Kanapy ภา

MY EGGG

#ใต้ไม้เพื่อน

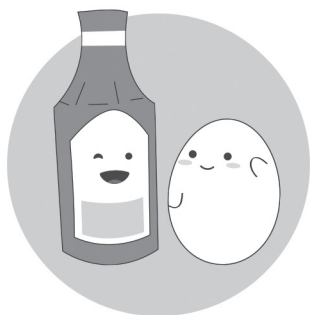
933
KINSANG

933
KINSANG

ทดลองอ่าน

www.facebook.com/everyyyy

My Egg #ไปตัมเพื่อนผม

My Egg #ไข่ต้มเพื่อนผม

Kinsang เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2413-3

ภาพปก kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมได พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พืชมอบ

กระดาษกอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เชื่อว่าหลาย ๆ คนต้องมีเพื่อนสนิท

ยิ่งถ้าเป็นคนที่ผูกพันกันมานานจนรู้จักกันหมดทุกอย่าง ยิ่งทำให้รู้สึกกว่าเราต่างเป็นส่วนหนึ่งของคนและกัน

แต่ไม่รู้เมื่อไหร่ ที่ความรู้สึกของฝ่ายหนึ่งเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความลึกซึ้งของหัวใจ

แล้ว 'ซอส' จะทำอย่างไร ในเมื่อ 'ไช้ดัม' เป็นคนที่สร้างเปลือกไข่แข็งแรงเข้ามาล้อมตัวตนเอาไว้ไม่ให้ใครเข้าถึงได้ง่ายๆ

เรามาลุ้นกันค่ะว่าสุดท้ายแล้วความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะเป็นอย่างไร อีกฝ่ายจะกล้าลองเคาะเปลือกไข่เข้าไป หรือจะยืนอยู่บน Safe zone ต่อไป แต่ก็เป็นที่แน่แท้เพื่อนเท่านั้น

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

เริ่มตั้งไข่

เขาคือไข่ต้ม

ผมมีเพื่อนสนิทอยู่คนหนึ่ง

เขาอายุสิบเจ็ดปี เพิ่งผ่านวันเกิดมาได้ไม่กี่วัน ผมให้บัตรขออะไรก็ได้ที่ได้ไอดีมาจากละครเป็นของขวัญวันเกิด

เขาสูงร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร เตี้ยกว่าผมสี่เซ็นต์ อยู่ในวัยกำลังโต และผมคิดว่าเขาต้องสูงขึ้นอีกหลายเซ็นต์

เขาเป็นคนผิวขาวไม่ถึงกับขาวจืด แต่ก็ขาวกว่าผมอยู่ดี

เขาเป็นคนไม่ค่อยยิ้ม ชอบทำหน้านิ่ง เส้นลึกลับเหมือนใต้ท้องมหาสมุทร แต่เวลายิ้มสดใสเหมือนฟ้าหลังฝนที่มีสายรุ้งพาดผ่าน

เขาไม่ชอบให้ใครสัมผัสตัว โดยเฉพาะคนที่ไม่รู้จั๊ก แต่ผมสัมผัสเขาได้ เพราะเราเป็นเพื่อนกัน

เขาชอบอยู่คนเดียว ไม่ชอบเข้าสังคม เกือบความวุ่นวาย แต่ผมสามารถเข้าไปวุ่นวายในชีวิตเขาได้

และสุดท้ายเขาเป็นคนมีเสน่ห์ เหมือนของหวานที่ดึงดูดผู้ผึ้งผู้ไม่ว่าใครคนไหน รุนที่รุ่มน่อง ผู้หญิงผู้ชาย หรือแม้แต่คนที่ไม่รู้จั๊ก เขา... ก็มักจะดึงดูดคนเหล่านั้นเข้ามาหาได้โดยง่ายเสมอ

อย่างเช่นวันนี้

"เอาเนื้อมันผสมกัน สามลิบบาทสองชุดครับ" ผมบอกแม่ค้าขายหมูทอด ระหว่างความหาเหรียญในกระเป๋ากางเกงไปด้วย ทว่าแรงดึงที่แขนเสื้อ

ทำให้ต้องละทุกอย่างแล้วหันไปมองเพื่อนสนิทที่ยืนซ้อนอยู่ด้านหลัง

"อะไรวะ"

เพื่อนผมไม่ตอบแต่พยักพเอิดไปด้านหลังอีกทีก่อนขยับมายืนข้างๆ ทำให้ผมเห็นผู้ชายตัวสูงใหญ่หัวเกรียนใส่เสื้อยืดสีเขียวขี้ม้าส่งยิ้มแปลกๆ ให้มันอยู่

โลกทุกวันนี้แหม่งโคตรน่ากลัว

"กำลังจะไปเรียนกันหรือ" นายทหารที่อายุน่าจะสามสิบบวกเอ่ยถามไม่รู้ถามใคร แต่คนปากไวอย่างผมดันเผลอตอบรับออกไปก่อน

"ครับ"

"ไปตอบทำไมเล่า น่ากลัว" แล้วก็โดนไอ้คนที่ตั้งเกราะทำหน้าที่ตึงว่ากลับมา

"เขาทำอะไรวะ"

"มันยืนเบียดกูอะ รีบๆ ไปได้ยัง"

"เออ แปปๆ"

"ได้แล้วจะ หกสิบบาท" แม้คำยื่นของมาให้พอดีตอนโดนกระแสะให้รีบไป ผมเลยยื่นเงินให้ รับถุงข้าวเหนียวหมูทอดมาก่อนคิดว่ามีมันกัวยาวๆ เดินหนีเป็นผู้ชายแท้ๆ ยังต้องมากลัวเรื่องแบบนี้ แต่มันก็ไว้ใจใครไม่ได้จริงๆ โดยเฉพาะกับเพื่อนสนิทหน้าตังคนนี้ ผู้ที่ตั้งดูตูดทุกสรรพสิ่งในโลกเข้าหาตัวเองไม่เว้นกระทั่งพวกโรคจิตก็เคยมาแล้ว

"สรุปว่าไอ้ลุงนั่นทำอะไรมึง" พาเดินมาจนถึงที่ปลอดภัยผมก็ปล่อยมือก่อนถาม มันขมวดคิ้วแน่นกว่าเดิมตอบอย่างไม่สບอารมณ์

"มันเอาไอ้นั่นมาถูตูดกู"

"มึงรู้ได้ไง มโนเปล่า"

มันถลึงตาใส่ทำท่าอ้าปากจะด่า ผมเลยต้องรีบขัดขึ้นมาก่อน

"โอเค กูเชื่อมึง ทีนี้เลิกทำหน้าที่บึงได้ยัง ไป เข้าโรงเรียน"

ผมจัดการมัดถุงหมูทอดใส่กระเป๋า พามันเดินเข้าโรงเรียนแล้วไปหา มุมสงบๆ ในโรงอาหารเพื่อกินมื้อเช้าอย่างข้าวเหนียวหมูทอด เมนูที่ไอ้คนหน้าตัง

มันป่นอยากกินมาหลายวันเพราะเบื่อกับข้าวโรงอาหาร แต่อยู่กันเงียบๆ ได้ไม่นานหรอก เดี่ยวคนที่แอบชอบมันก็หาทางมาส่งใกล้ๆ อยู่ดี

อย่างเช่นน้อง ม.สาม คนนี้

"มาอีกแล้ว" เสียงถอนหายใจดังพรี๊ดตามมาหลังจบประโยค มันหันไปมองเด็กผู้ชายตัวสูงโย่งที่นั่งห่างออกไปสองโต๊ะก่อนหันกลับมาหยิบหมุทอดโยนใส่ปาก แล้วกัดข้าวเหนียวตาม ท่าทางไม่สบอารมณ์สุดๆ

น้องคนนี่ตามมันมาสามวันเห็นจะได้ ท่าทางกล้าๆ กลัวๆ ไม่ยอมทำอะไรสักที แต่ดูเหมือนว่าวันนี้จะมีความกล้ามากกว่าปกติ เมื่อน้องเขาพาร่างสูงๆ นั้นเดินมาทางโต๊ะพวกผม

"เออ...พี่ไต่้มครับ"

"ครับ"

"คือผมอยากรู้จักพี่ครับ ถ้าผมจะขอ..."

"ถ้าอยากรู้จักแบบพี่น้อง พี่ว่าน้องคงรู้จักพี่อยู่แล้ว แต่ถ้าอยากรู้จักในสถานะอื่น พี่ว่าอย่าพยายามเลยครับ"

ถ้าผมเป็นไอ้ น้องคนนี่ต้องวิ่งร้องไห้ขี้มูกไปกลับบ้านไปแล้วแน่ๆ นับว่าน้องมันเข้มแข็งไม่น้อย แค่เห็นหน้าถ่มมึงทิ้งของไอ้เพื่อนหน้าตั้ง ความกล้าก็ถึงเป็นขีด ไหนจะคำพูดคำจาแสนร้ายกาจ เป็นผมจะไม่ทนเด็ดขาด คนอะไรพูดจาโหดร้ายไม่เข้ากับหน้าตาเลย

ไอ้ น้องตัวสูงมันคงไม่รู้จะทำยังไงเลยก้มหัวแบบรีบๆ ให้หนึ่งที แล้วเดินจากไป เท่านั้นแหละคนที่เพิ่งทำหน้าที่อยู่เมื่อครูก็เปลี่ยนโหมดแบบกะทันหัน จากแม่ไก่หวงไข่กลายเป็นลูกเจี๊ยบตัวน้อย กะพริบตารีบๆ มองผม

มันก็เป็นชะแบบนี้

"น้องเขาจะโกรธกูปะวะ"

คราวนี้เลยเป็นผมที่ถอนหายใจบ้าง

"ถ้ากลัวเขาโกรธแล้วจะทำดูใส่เขาทำไม"

"กูไม่อยากรให้ความหวัง"

"ก็เลยสร้างกำแพงสูงๆ กันทุกคนที่คิดว่าจะมาแฉวมึงออกไปว่านั่น"

"โหมึง ใช้คำว่าแฉว"

"เปลี่ยนเป็นลิปก็ได้อะ"

มันคว่ำปากใส่เพราะผมพูดถูก ใครที่เข้าหามันและมีท่าทีว่าจะโยนความรู้สึกเกินเพื่อนพี่น้องมาให้โดนมันปิดประตูใส่หมด ไม่เคยไว้หน้าว่าเป็นใครมาจากไหน และผมยังไม่เคยเห็นมันเปิดใจให้ใครสักที จนกลัวว่าชาตินี้มันจะหาแฟนกับเขาได้บ้างไหม

"ทำไมไม่ลองคบๆ ดูสักคนวะ"

"ไม่ได้ชอบนี่หว่า"

"เลือกมาก แล้วเมื่อไรจะมีแฟน"

"ไม่ได้้อยากมี"

ผมได้แต่ส่ายหน้าแล้วเลิกเถียงกับมัน ตั้งแต่รู้จักกันมายังไม่เคยเห็นมันมีแฟนเลยสักคน เป็นเพราะนิสัยชอบปิดประตูใส่คนอื่นแบบนี้แหละ จนบางที...ผมเองก็กลัวที่จะลองเคาะประตูดูเหมือนกัน

ไข่ฟองที่ 1

น้องยู สาวแวนสายเปย์

หากจะพูดถึงหนึ่งในคนที่อาจหาญเข้ามาเกาะเกาะเปลือกไข่ที่แข็งอย่างกับหินแล้วละก็ คนหนึ่งที่ทำให้ผมประทับใจมากๆ คงจะเป็นน้องยู ม.สี่ สาวแวนสายเปย์ที่รักเดียวใจเดียวและเชิดชูไข่ตั้มเพื่อผมอย่างกับรูปปั้นศักดิ์สิทธิ์ มีของมาถวายเข้าเย็น แต่แวบมาแวบไป ไม่ค่อยได้มีโอกาสเจอหน้าจ้จๆ เท่าไรนัก เพราะฉะนั้นน้องเขาเลยยังไม่เคยโดนปิดประตูใส่หน้าจ้จๆ เหมือนคนอื่นเขาสักที

"วันนี้เป็นป็อกก็รสกัลล้วยวะ ช่างรู้ใจ"

เข้ามาในห้องเรียนก็เจอกล่องขนมสี่เหลี่ยมวางอยู่บนโต๊ะ เป็นป็อกก็รสกัลล้วยวะที่ไข่ตั้มมันชอบกินบ่อยๆ และถ้าหากสังเกตให้ดีจะเห็นว่าตรงรอยประของกล่องมันถูกเปิดออกนิดหน่อย ผมเดาว่าในกล่องคงมีข้อความที่น้องเขาเขียนซ่อนเอาไว้ด้วย เป็นพฤติกรรมที่น้องชอบทำบ่อยๆ

ไข่ตั้มหยิบขนมขึ้นมาเปิดกล่องออกด้วยสีหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์มันคงชิน ผมรู้ว่ามันก็ชอบที่มีคนเอาขนมมาให้แบบนี้ แต่คนอย่างมันไม่ชอบให้ความหวัง ตัดได้เป็นตัด เพราะมันไม่เคยคิดจะสานความสัมพันธ์กับใครอยู่แล้ว

"ขอเก็บกล่องไว้อีกแล้ววะ" แต่พอได้อ่านข้อความมันก็หันมาทำหน้าเค็รียดใส่ผมทันที

ความแปลกอีกอย่างของน้องยูคือชอบเก็บซากของที่ไข่ตั้มไว้ทุกชิ้น

อย่างครั้งนี้น้องเขาก็ขอล่องไปเก็บไว้ คราวก่อนให้ลูกอมก็ขอเปลือก แต่คนใจไม่ใส่ระก้าอย่างมันไม่เคยยอมทำตามแม้แต่ครั้งเดียว ไม่เคยเหลือเศษซากอะไรให้น้องเขาเก็บไปซึ่งกิโยชขายหรือเก็บไว้เป็นที่ระลึกเลยสักชิ้น นอกจากครั้งก่อนที่มันได้ลูกอมจากน้องแล้วแกะกินหลังจากคลาดกับน้องได้แป๊บเดียว แต่อ๋นิจจาน้องดันเห็นเลยวิ่งมาขอเปลือกลูกอมไปเก็บ มันก็มัวแต่เอ๋อรับประทาน รู้ตัวอีกทีเปลือกลูกอมก็ถูกขโมยไปแล้วเป็นที่เรียบร้อย

"แล้วจะให้ปะ"

"มึงก็รู้"

"เมื่อเปลี่ยนใจไง น้องเขาก็ดูโอเคอยู่นะ"

"แต่กูไม่ได้ชอบนี่หว่า"

"นั่นก็รีบๆ บอกน้องเขาไปดิ ไม่ใช่กินขนมเขาฟรีอยู่แบบนี่" โดนว่าเข้าไปมันเลยเปลี่ยนมาทำหน้าที่ใส่ผมแทน

"น้องเขาเคยอยู่รอให้กูบอกมั้ยละ มาแต่ของตัวไม่เคยเจอ วันไหนเจอหน้าก็อย่างกับนินจา เร็วฉิบหาย" เห็นมันทำหน้าที่งุ่นง่านเป็นคนแก่ ยัดกระดาษที่น้องยูเขียนโน้ตไว้ใส่กล่องแล้วยัดกล่องขนมใส่กระเป๋านักเรียนอีกที

"ไม่คิดจะแบ่งเพื่อนกินบ้างหรือ"

"น้องเขาให้กู"

"แนะทำหวง ชอบก็บอกว่าชอบดิ"

โดนแซวเรื่องนี้ที่โรมันทำหน้าที่เหม็นเบื่อใส่ผมทุกที แต่มันยังทำเมินโดยการพุดหน้าลงกับโต๊ะเรียน สร้างเกราะกำบังขึ้นมาเป็นเปลือกไขบางๆ ที่เคาะเบาๆ ก็แตก

ก็ยังดีที่เปลือกสำหรับผมเปราะบางแบบนี้ มันคงเป็นเปลือกชนิดพิเศษที่สร้างไว้สำหรับเพื่อนสนิท แต่ใครจะรู้ว่าการกะเทาะเปลือกไขไปนั้นมันยากกว่าคนอื่นหลายเท่า เพราะถึงแม้จะปอกเปลือกสำเร็จ สิ่งที่เห็นอยู่ด้านในอาจจะเป็นความว่างเปล่าอันดำมืดก็ได้

ตุ๊กตาดมมีตัวที่สอง

ผมนั่งมองไข่ต้มมองเจ้าตุ๊กตาดมมีสีน้ำตาลตัวใหญ่ที่สูงประมาณครึ่งเมตร ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะเรียนอีกทอด วันนี้เป็นวันวาเลนไทน์ เป็นครั้งที่สองที่มันได้ตุ๊กตาดมมีจากน้องยู ส่วนตัวแรกนั้นได้มาตอนปีใหม่ซึ่งตรงกับวันเกิดมันพอดี

ที่จริงผมเห็นน้องยูหิ้วตุ๊กตาดมมีตัวนี้มาตั้งแต่เช้าแล้ว พอเลิกเรียนน้องก็โฉบเอาการ์ดมาให้ บอกไปว่ามีของขวัญให้อีกชิ้น เดินเข้ามาในห้องเรียนก็เจอตุ๊กตาดมมีตัวนี้วางอยู่ เพราะรู้ว่าไข่ต้มมันไม่ชอบดอกไม้ แต่โปรดของกินกับของใช้และอื่นๆ ในวันแห่งความรักแบบนี้จะเลือกตุ๊กตาดมมีแทนช็อกโกแลตก็เป็นความคิดที่เข้าท่าอยู่เหมือนกัน

"ท่าทางจะแพง" ผมไม่ใช่เซียนตุ๊กตา แต่พิจารณาจากรูปลักษณ์ภายนอกแล้วคงไม่ใช่ของถูกๆ

"กูจะเอาไปคืน" พูดยอมรับก็ลุกขึ้นคว้าตุ๊กตาดมมีพรวดพราดจะออกจากห้องจนผมต้องรีบคว้าตัวเอาไว้

"เดี๋ยวดิ ใจเย็นก่อน คิดดีๆ ค่อยๆ คิด เอาไปคืนเดี๋ยวน้องมันเสียน้ำใจ"

"แต่ก็ทิ้งไว้แบบนี้ไม่ได้ปะวะ"

"แต่มีงจะเอาไปคืนแบบนี้ไม่ได้"

"แล้วจะให้กูทำไง" แล้วมันก็ทำหน้าเครียดใส่ผมอีกครั้ง

ผมรู้ว่ามันอยากเคลียร์ปัญหาค้างคานี้ให้จบ ยิ่งปล่อยให้คาราคาซังไปน้องยูเองจะเป็นฝ่ายที่เจ็บยิ่งกว่า เพราะต่อให้พยายามยั้งงี้ก็ไม่มีทางสมหวังแม้ว่าทุกอย่างที่ทำมาจะไม่ได้เสียเปล่า น้องยูมีความสุข มันเองก็เชื่อว่าจะทุกชีเสมอไป แต่คนอย่างไข่ต้มไม่ชอบอะไรแบบนี้ มันไม่ใช่ดารา ไม่ใช่บุคคลตัวอย่างไม่ได้ทำตัวเป็นประโยชน์ให้ใคร มันไม่สมควรได้รับความรักเช่นนี้ตอบกลับมา

ผมรู้...รู้ว่ามันคิดแบบนี้กับน้องยูมาตลอด

"น้องอรตงนี่ก่อน" ผมดันมันให้หนึ่งเก้าอี้ คนหน้าตึงกอดตุ๊กตาเอาไว้หลวมๆ มองมาอย่างสงสัย

ผมไม่ตอบอะไรก่อนก้าวออกจากห้องเรียนเดินมาขึ้นริมระเบียงกวาดสายตามองหาน้องยู แล้วก็พบว่าเธอยังนั่งอยู่กับกลุ่มเพื่อนที่โต๊ะม้าหินอ่อน

ตรงสวนข้างสนามบาส ผมเลยหันไปกวักมือเรียกไข่ต้มให้เดินมาหา

"เดี๋ยววุพามึงไปหาน้องเขาเอง"

ไข่ต้มกับตุ๊กตามีดูเป็นสิ่งที่น่าสนใจสำหรับนักเรียนที่ยังไม่ยอมกลับบ้าน ถ้าให้ผมเดา คนเหล่านั้นคงคิดว่ามันกำลังจะเอาตุ๊กตาไปให้ใครสักคน พร้อมกับสารภาพรัก และคนคนนั้นก็จะเป็นผู้โชคดีที่สามารถพิชิตใจที่แข็งดั่งเปลือกไข่เหล็กของเพื่อนผมคนนี้ได้ แต่หาว่าไม่ว่าความจริงมันกลับตาลปัตร เพราะคนที่ได้ตุ๊กตามีตัวนี้คืนไปอาจจะวิ่งร้องไห้หน้าตานองหน้ากลับบ้านก็เป็นได้

ผมเดินนำไข่ต้มมายังโต๊ะม้าหินในสวนข้างสนามบาส น้องยูที่เห็นมันเดินเข้ามาใกล้เริ่มตั้งท่าเตรียมจะหนี ผมเลยรีบพุ่งตัววิ่งไปคว้าตัวน้องเขาเอาไว้ก่อน ยังไงวันนี้ปัญหาคาราคาซังนี้ต้องจบเพื่อความสงบสุขของเพื่อนผม ผมจะไม่ยอมให้น้องยูหนีอีกเป็นอันขาด

"เดี๋ยวก่อนน้องยู อยู่คุยกับไข่ต้มมันก่อน"

"คะ...คุยอะไร"

"ก็คุยกันนี่แหละ อย่าเพิ่งหนี อยู่ฟังมันก่อน"

พอผมบอกไปแบบนี้ น้องยูก็หน้าแดงแปร๊ดขึ้นมาทันที เธอใช้นิ้วดันแว่น แล้วก็ม้วนง่างุดทำท่าเขินอาย เพื่อนในกลุ่มก็พากันจับมือกันส่งกำลังใจให้ทำตัวเป็นกองเชียร์ได้ไม่รู้สึกลานการณ์เอาซะเลย

ไข่ต้มเดินตามมาถึงในไม่ช้า สีหน้านิ่งเรียบตึงนิดๆ ไม่เปลี่ยนแปลง มันยังกอดตุ๊กตาเอาไว้ห้วนๆ มองกลุ่มน้องยูด้วยสายตาเหมือนอยากจะฆ่ามากกว่ามาขอคุย แต่ด้วยความเป็นไข่ต้ม จะถูกคนอื่นมองว่าทำคู่มีตุ๊กตาด้วยหน้าตึงๆ เหมือนนอนใครอยู่แบบนี้มันดูน่ารักก็ไม่แปลก ขนาดผมยังคิดแบบนี้เลย

"พี่ไข่ต้มจะคุยอะไรกับยูหะคะ" น้องยูถามด้วยน้ำเสียงขาดๆ หายๆ ปกติก็ไม่ค่อยได้ยินเธอพูดอยู่แล้ว พอมาเจอแบบนี้ประหม่าน่าดู

"พี่จะเอาตุ๊กตามาคืน"

"เอามาคืน?"

"ครับ เอามาคืน"

"คืนทำไมล่ะคะ"

"เพราะพี่ไม่สมควรได้รับมันครับ"

"ไม่สมควรตรงไหนคะ ก็ให้พี่"

"เอามันคืนไปเถอะครับ แล้วต่อไปนี่ไม่ต้องเอาของอะไรมาให้พี่อีก
ทำแบบนี้ไปมันก็ได้อะไรขึ้นมาหรอกครับ เสียเวลาน้องเปล่าๆ"

ผมต้องบอกก่อนว่าตอนนี้ไอ้ไข่ต้มเพื่อนผมกำลังท้อปฟอร์มสุดๆ
สีหน้า น้ำเสียง และอารมณ์มาเต็ม ตีบทแตกเหมือนดาราเจ้าบทบาท เล่นเอาน้อง
ยู่อำปากค้างพูดต่อไม่ออก มันเลยใช้จังหวะนี้ยึดตุ๊กตาดามิคืนใส่อ้อมกอด
น้องเขา หันหลังเตรียมจะเดินกลับ แต่จะตัดจบดื้อๆ แบบนี้มันไม่สวยเท่าไร
ไข่ต้มมันเลยหันกลับไปพูดอีกหนึ่งประโยคกับน้องยู

"อย่ามารักคนอย่างพี่เลยครับ"

แล้วมันก็ก้าวเร็วๆ จากไป ทิ้งให้ผมยืนยิ้มแห้งให้น้องยูที่เบะปาก
ทำท่าจะร้องไห้อยู่รอมร่อ

"ไม่เป็นไรครับ ทำใจนะ" ปลอบน้องเขาได้เพียงเท่านี้ผมก็รีบสาวเท้า
ตามไข่ต้มไป

แล้วสุดท้ายไอ้คนหน้ายักษ์แต่ใจดีก็มานั่งทำหน้าที่เครียดเหมือนเดิม
ส่วนผมก็มีหน้าที่ทำให้มันสบายใจขึ้นเหมือนทุกที่เช่นกัน

"มึงว่ากูพูดแรงไปมั้ยะ"

"ไม่หอรอกมึง บอกไปตรงๆ นั้นแหละดีแล้ว"

ฟังคำปลอบจากผมแล้วมันก็ป็นหน้าบึ้งใส่ ทำคิ้วผูกโบจนอยากจะยิ้ม
ไปติดบนกล่องของขวัญ ท่าทางจะสวยพิลึก

"ไหนทีแรกห้ามกูจ้วงวะ กลัวน้องเขาเสียน้ำใจนี่" แล้วก็โดนมันเล่นซะแล้ว
ใหม่ล่ะผม

"เฮ้อ! ก็เพื่อความสบายใจของมึงไง"

"ย้อนแย้งนะมึง"

เรื่องบางเรื่องคนเราก็ต้องทำเพื่อประโยชน์ของตัวเอง ผมเห็นใจน้องยูนะ ไม่ได้อยากให้ความรักของน้องจบลงแบบนี้ แต่ตัวผมเองก็นำเห็นใจไม่แพ้ใครเหมือนกัน

"นี่กูอุตสาห์วิ่งไปจับตัวน้องยูให้เลยนะ"

"เออๆ เป็นพระคุณอย่างสูง"

ไปต้มโบกมือเหมือนจะไล่อะไรสักอย่าง แต่ผมรู้ว่าสัญญาณมือแบบนี้คือการปิดหัวข้อสนทนาสำหรับมัน จบข่าว เลิกคุย และอย่าพูดให้ได้ยินอีก ไม่อย่างนั้นมันจะแปลงร่างจากไข่ต้มเป็นปลาทูทำหน้ายูใส่ผมไปอีกหลายชั่วโง

"ยังงี้ก็ขบใจมีงั้นนะ ช่วยกุดตลอดเลย"

"คนอย่างมีงั้นขาดกุดไม่ได้หรอก"

ช่วงเวลาแบบนี้เป็นโอกาสที่ผมสามารถเียนยอตัวเองได้เต็มที่ ไข่ต้มอมยิ้ม รอยยิ้มที่มันมอบให้ใครไม่บ่อยนัก มีแค่ผมคนเดียวที่เห็น มีแค่ผมคนเดียวที่ได้รับ มีแค่ผม...คนที่เป็เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของมันเท่านั้น

"กุกขาดมีงั้นไม่ได้จริงๆ นั่นแหละเพื่อน"

และบางที...ความภูมิใจในช่วงหนึ่งก็มาพร้อมกับอาการเจ็บแปลบที่หัวใจได้เช่นกัน

ชีวิตไข่ต้มกลับมาสงบสุขอีกครั้งในเช้าหลังวันวาเลนไทน์ หลังจากที่มีนระบายเรื่องน้องยูให้ผมฟังเกือบทั้งคืน สงสารบ้างละ กลัwn้องน้อยใจบ้างละ แต่อย่างน้องยูแฟนคลับตัวยงของมันไม่มีทางเกลียดมันลงหรอก เพราะเมื่อเราเดินเข้ามาในห้องเรียนที่ยังมีคนมาไม่มากนักก็พบว่ามีบางอย่างวางอยู่บนโต๊ะ

ตุ๊กตาหมีเจ้าปัญหาตัวนั้น

ไข่ต้มเบิกตากว้างรีบปราดเข้าไปในห้องทันทีที่เห็นว่าอะไรวางอยู่ ผมเดินตามไปยืนข้างมัน มองมันหยิบการ์ดที่วางอยู่บนตักตุ๊กตาขึ้นมาเปิดอ่าน แล้วเราก็มองหน้ากันอย่างหมดคำพูด

'เป็นแค่แฟนคลับก็ได้ค่ะ แต่ช่วยรับเจ้าตัวนี้ไว้ด้วยนะคะ ยูตั้งใจซื้อมาให้ พี่เซ่ตั้มนะ สัญญาว่าต่อจากนี้จะเป็นแฟนคลับที่ดี'

ไข่ตั้มมองการ์ดในมือสลับกับเจ้าตุ๊กตามีหน้าตาน่ารักตัวนี้ สุดท้ายก็ถอนหายใจออกมาอย่างยอมแพ้แล้วเก็บการ์ดใส่กระเป๋านักเรียน

"มึงคงต้องยอมรับเอาไว้แล้ววะ"

"ก็คงต้องอย่างนั้น" ว่าแล้วมันก็ดึงตุ๊กตามากอด ซุกหน้าลงกับขนนุ่มๆ เหมือนเด็กที่เพิ่งเคยมีตุ๊กตาเป็นของตัวเอง ลูบหัวจับหูเล่นอยู่แบบนั้น มันก็เป็นซะแบบนี้ ใครจะไปเกลียดลง...จริงไหม

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624133.html>